

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Hynka Zoubka a soudkyň JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., a JUDr. Heleny Karetové, ve věci exekuce oprávněného: **B. Č.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeného JUDr. Robertem Čepkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Vodičkova 1935/38, proti povinnému: **KRNEPO s. r. o.**, IČO: 45310904, se sídlem v Praze 9, Poděbradská 12/508, zastoupenému JUDr. Václavem Vlkem, advokátem, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 32/22, **pro 10 890 Kč**, k odvolání povinného proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. července. 2016, č. j. 75 EXE 1254/2016-23,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně **se** v napadeném výroku o nákladech exekuce pod bodem II. **m ě n í** tak, že **oprávněný je povinen** ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit soudnímu exekutorovi JUDr. Filipu Exnerovi, Exekutorský úřad Praha 7, náhradu nákladů exekuce ve výši **7 865 Kč**.
- II. Usnesení soudu I. stupně **se** v napadeném výroku o nákladech účastníků pod bodem III. **m ě n í** tak, že **oprávněný je povinen** ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit povinnému k rukám advokáta JUDr. Václava Vlka náhradu nákladů exekučního řízení před soudem I. stupně ve výši **2 590 Kč**.
- III. **Oprávněný je povinen** ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit povinnému k rukám advokáta JUDr. Václava Vlka náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **1 295 Kč**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením exekuční soud (soud I. stupně) zastavil exekuci (výrok pod bodem I.), rozhodl o nákladech exekuce tak, že povinný je povinen zaplatit soudnímu exekutorovi JUDr. Filipu Exnerovi, Exekutorský úřad Praha 7, částku 7 865 Kč (výrok pod bodem II.) a o nákladech účastníků tak, že žádný z nich nemá právo na jejich náhradu (výrok pod bodem III.).

Soud I. stupně takto rozhodl v exekuční věci, v níž byl soudní exekutor JUDr. Filip Exner, Exekutorský úřad Praha 7, pověřen dne 26. 2. 2016 Obvodním soudem pro Prahu 9 pod č. j. 75 EXE 1254/2016-14, vymožením pohledávky oprávněného ve výši 10 890 Kč.

Soud I. stupně v odůvodnění svého usnesení přdestřel, že povinný podal dne 13. 4. 2016 návrh na zastavení exekuce s tím, že vymáhanou pohledávku uhradil oprávněnému již před zahájením exekuce, a to dne 22. 9. 2015 prostřednictvím poštovního poukazu. Oprávněný podáními ze dne 4. 5. 2016 a 17. 5. 2016 souhlasil se zastavením exekuce, upozornil však na skutečnost, že povinný – ač mu bylo zástupcem oprávněného opakovaně sdělováno číslo účtu, na nějž má být plněno – peníze poukázal přímo oprávněnému. Soudní exekutor pak návrh povinného předložil k rozhodnutí exekučnímu soudu, neboť nesouhlasil s úplným zastavením exekuce za situace, kdy nebyly uhrazeny náklady oprávněného a náklady exekuce.

Soud I. stupně s odkazem na § 52 odst. 1, § 55 odst. 4 a 5, § 55a e. ř. a § 269 odst. 1 o. s. ř. exekuci zastavil s ohledem na to, že oprávněný s návrhem povinného na zastavení exekuce souhlasil. O nákladech exekuce a nákladech účastníků rozhodl podle § 89 věty první e. ř., jelikož dovedl zavinění povinného na zastavení exekuce a „oprávněný tyto náklady neuplatňoval“.

Proti usnesení podal včasné a přípustné odvolání povinný, a to pouze proti nákladovým výrokům pod body II. a III. Ve svém podání přdestřel, že povinný již dne 17. 9. 2015 prostřednictvím svého zástupce žádal zástupce oprávněného o sdělení čísla účtu, na nějž má být úhrada provedena. Poněvadž při pokusu o úhradu se ukázalo být toto číslo účtu „neplatné“ a poněvadž zástupce oprávněného na další výzvu o sdělení čísla účtu neodpověděl, poukázal povinný dne 22. 9. 2015 plnění poštovním poukazem přímo oprávněnému. Povinný tak dovozuje, že jeho dluh zanikl již před zahájením exekučního řízení, zavinění na zastavení exekuce nese oprávněný a ten by rovněž hradit náklady exekuce a náklady povinného v exekučním řízení.

Oprávněný se k podanému odvolání nevyjádřil.

Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení soudu I. stupně, aniž nařizoval jednání (§ 212, § 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Výrok pod bodem I. usnesení soudu I. stupně o zastavení exekuce nebyl odvoláním napaden, a proto samostatně nabyl právní moci. Odvolací soud proto musí při svém rozhodování vycházet z toho, že exekuce byla pravomocně zastavena, jakož i z důvodu, pro který byla zastavena. Tímto důvodem zformulovaným v návrhu povinného na zastavení exekuce je skutečnost, že povinný již před zahájením exekučního řízení (před 9. 2. 2016) svůj dluh oprávněnému uhradil.

Exekučním titulem je v dané věci usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7. 9. 2015, č. j. 23 C 442/2014-70, konkrétně jeho výrok pod bodem II., podle něhož byl povinný (v odkazovaném soudním řízení žalobce) povinen zaplatit oprávněnému (v odkazovaném soudním řízení žalovanému) náhradu nákladů řízení ve výši 10 890 Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám právního zástupce oprávněného. Podle doložky vykonatelnosti se exekuční titul stal vykonatelným dne 30. 9. 2015.

V soudní praxi není pochyb o výkladu § 149 odst. 1 o. s. ř., podle něhož je-li účastníku civilního soudního řízení přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátu. Advokát protistrany zde představuje *místo plnění*, když pohledávka na náhradu nákladů řízení je pohledávkou účastníka řízení,

nikoli advokáta jako jeho zástupce (k tomu za všechny viz *stanovisko Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 6. 1998, sp. zn. Cpjn 19/98*, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 52/1998).

Pohledávka oprávněného tak má svůj právní důvod v konstitutivním rozhodnutí soudu o náhradě nákladů řízení a tímto rozhodnutím je stanoveno místo plnění „k rukám právního zástupce“. Z bodu III. vyjádření oprávněného ze dne 4. 5. 2016 vyplývá nesporná skutečnost, že povinný svůj dluh na stanovené místo plnění neplnil, nýbrž jej plnil (lhostejno z jakého důvodu) poštovním poukazem přímo oprávněnému.

Zbývá tak vyřešit právní otázku, zda povinný přivodil zánik svého dluhu tím, že jej plnil na jiné než stanovené místo plnění.

Podle § 1954 o. z. se k řádnému splnění vyžaduje, aby byl dluh splněn ve stanoveném místě. Obsahově zcela obdobnou úpravu obsahoval za předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 jak občanský zákoník (§ 559, § 567 odst. 1 obč. zák.), tak zákoník obchodní (§ 324 odst. 1, § 335 obch. zák.). Nadále tak jsou použitelné závěry přijaté a zformulované v *rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 16. 1. 2013, sp. zn. 31 Cdo 3065/2009*, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 42/2013. Vztaheno do poměrů projednávané věci lze tento právní závěr vyjádřit tak, že jestliže oprávněný bez zbytečného odkladu poté, kdy mohl při řádném chodu věcí zjistit, že povinný poukázal peněžité plnění na jiné než určené místo plnění, tyto peněžité prostředky povinnému nevrátil, pak toto plnění povinného akceptoval a takovým plněním dluh povinného zanikl.

Odvolací soud proto uzavírá, že pro účely rozhodnutí o nákladech exekuce a nákladech účastníků exekučního řízení je nutno vyjít z toho, že exekuce byla pravomocně zastavena podle § 55 e. ř., § 268 odst. 1 písm. g) o. s. ř., neboť po vydání vykonávaného rozhodnutí zaniklo právo jím přiznané.

Podle § 271 o. s. ř. dojde-li k zastavení nařízeného výkonu rozhodnutí, rozhodne soud o náhradě nákladů, které účastníkům prováděním výkonu rozhodnutí vznikly, podle toho, z jakého důvodu k zastavení výkonu rozhodnutí došlo. Může také zrušit dosud vydaná rozhodnutí o nákladech výkonu, popřípadě uložit oprávněnému, aby vrátil, co mu povinný na náklady výkonu rozhodnutí již zaplatil.

Podle § 89 věty první e. ř. dojde-li k zastavení exekuce, hradí náklady exekuce a náklady účastníků ten, který zastavení zavinil.

Povinný přiléhavě odkázal na *usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. 5. 2014, sp. zn. 21 Cdo 402/2014*, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 98/2014, podle něhož lze oprávněnému procesní zavinění na zastavení exekučního řízení přičítat například tehdy, když při podání návrhu na nařízení exekuce nebo při jejím provádění nezachoval potřebnou míru pečlivosti a přistoupil bezdůvodně k vymáhání splněné povinnosti nebo ve vymáhání bezdůvodně pokračoval.

Uvedený závěr se plně prosadí i v posuzované věci. Zavinění oprávněného na zastavení exekuce je bezpochyby dáno, pokud exekuční návrh podal v době, kdy povinný svůj dluh již splnil. S ohledem na výše uvedené je tomu tak i v tom případě, kdy povinný svůj dluh na náhradě nákladů předcházejícího soudního řízení plnil nikoliv k rukám zástupce

oprávněného, jak mu exekuční titul ukládal, ale přímo oprávněnému, který však plnění povinnému bez zbytečného odkladu nevrátil a splnění dluhu tímto způsobem tak akceptoval.

Odvolací soud uzavírá, že dospěl k opačnému úsudku než soud I. stupně, jelikož zavinění na zastavení exekuce leží na straně oprávněného, který je tak povinen k náhradě nákladů exekuce a nákladů povinného.

Odvolací soud proto přistoupil podle § 52 odst. 1 e. ř., § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ke změně napadených výroků usnesení soudu I. stupně pod body II. a III.

Oprávněný je povinen nahradit soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 7 865 Kč (§ 6 odst. 3, § 13 odst. 1 vyhl. č. 330/2001 Sb. včetně 21% náhrady za daň z přidané hodnoty) a povinnému účelně vynaložené náklady exekučního řízení ve výši 2 590 Kč (§ 7 bod 5., § 8 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. e/ adv. tarifu – dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení; návrh na zastavení exekuce a § 13 odst. 3 adv. tarifu, opět včetně 21% náhrady za daň z přidané hodnoty).

Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn § 52 odst. 1 e. ř., § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř., když povinný byl v odvolacím řízení plně úspěšný. Tarifní hodnotou pro účely výpočtu odměny advokáta je částka 10 455 Kč (výše nahrazovaných nákladů exekuce a nákladů povinného, o něž v odvolání šlo). Podle stejných jako shora uvedených ustanovení advokátního tarifu tak má povinný právo na náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 1 295 Kč, poněvadž advokát povinného učinil v odvolacím řízení jeden úkon právní služby (podání odvolání).

O místu plnění a lhůtě k plnění bylo u všech výroků rozhodnuto v souladu s § 52 odst. 1 e. ř., § 224 odst. 1, § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 20. prosince 2016

Mgr. Hynek Zoubek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. A.